

Arrest

nr. 133 425 van 19 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit, bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit het dorp Wada in Tongkhor, Kandze district, gelegen in de provincie Sichuan. Uw beide ouders waren Tibetaans. Zij overleden in Tibet. Uw broer woont er nog steeds en leeft als nomade. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Op veertienjarige leeftijd werd u monnik in het plaatselijke Tongkhor klooster. Omdat u de droom koesterde de Dalai Lama te ontmoeten en tevens een betere religieuze opleiding nastreefde dan mogelijk was in Tibet onder Chinees bestuur, besloot u Tibet te verlaten. U was toen ongeveer negentien jaar oud. U reisde van uw dorp naar Lhasa, waar u tijdelijk te Lepu een kamer huurde in een wooncomplex. Naar een aanleiding van een dispuut over de sleutel van de toegangspoort tussen twee bewoners, ontstond er in het wooncomplex een conflict. Een van

de bewoners was bevriend met de politie, die ten voordele van laatste bewoner tussenkwam. Een achttal politieagenten viel 's nachts het wooncomplex binnen en begonnen er op los te slaan. U moest zich uitkleden en werd hard geslagen. De agenten gooiden ook met stenen. U kreeg een steen in de nek. De volgende dag moest u zich aanmelden op het politiekantoor om uw papieren te controleren. Hierna regelde u uw uitreis uit China. U vluchtte in het jaar 1996 in een groep onder begeleiding van een smokkelaar weg. Per vrachtwagen ging u naar Shigatse en kort daarna zette u uw reis verder te voet. U stapte ongeveer zeventiendagen en stak de bergpas Shargongla over in het Himalaya gebergte. U werd als monnik opgevangen in het Sera klooster te Bylakuppe, zuidelijk India. U zette er uw religieuze studies verder. Vanaf 2006 werkte u tevens als vrijwilliger in het ziekenhuis van het klooster. U werkte in de verpleging en later werd u tewerkgesteld in het labo. U leerde tevens thangka schilderijen maken in het klooster. U nam in India deel aan betogingen tegen het Chinese bewind in Tibet. Hoewel u over een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC) en 'Identity Certificate' (IC) beschikte in India, genoot u niet de status van vluchteling. U vernam dat er in België meer rechten en meer voorzieningen zijn voor asielzoekers. Bovendien kende u bij een binnenlandse reis naar Boghaya problemen bij een identiteitscontrole met een politieagent. Deze agent erkende uw RC niet en hij vroeg smeergeld van u. U diende uw RC te gaan ophalen in een politiekantoor te Calcutta waar u nog meer smeergeld moest betalen om uw RC terug te krijgen. Ook bij het bestellen van een taxirit werd er verwacht van de Tibetanen dat zij meer betaalden dan een Indiër aan de riksjabestuurder. In het jaar 2010 leidde deze situatie tot een conflict aan het Sera klooster. In het bezit van een Identity Certificate (IC) reisde u op 3 november 2011 per vliegtuig vanuit India naar Parijs. De volgende dag bereikte u België per wagen. U vroeg hier asiel aan op 4 november 2011. U bent heden geen monnik meer. Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw Chinese identiteitskaart of shenfenzheng, uw green book, een attest van het Office of the Reception Centre, een attest van het Sermey Social Service Society, een kopie van uw RC, een transferbewijs naar het klooster te Sera en enkele foto's neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten zoals uw Chinese identiteitskaart, uw RC ('Registration Certificate for Tibetans'), uw green book, een attest van het Office of the Reception Centre en een attest van het Sermey Social Service Society kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Sonam Choedup (alias Sonam Choedak), geboren op 6 mei 1974 te Kandze district, Sichuan provincie te Volksrepubliek China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.3 t.e.m. 6 over uw regio van herkomst, uw verblijf in Lhasa en uw reis van Lhasa naar Nepal) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1996 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf als monnik in een klooster te India, uw contacten met de Tibetaanse overheid in ballingschap en uw deelname aan betogingen in India tegen het Chinese bewind in Tibet een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U arriveerde in het jaar 1996 te India na de Volksrepubliek China te hebben verlaten. In India kreeg u toegang als monnik tot het Sera klooster in Mysore, Karnatakka. U hebt er steeds gewoond tijdens uw verblijf in India. U verrichtte er religieuze studies. Vanaf het jaar 2006 ging u ook werken als vrijwilliger in het ziekenhuis van het klooster. Eerst werkte u in de verpleging en later werd u opgeleid tot laborant in het ziekenhuis van het klooster. U werkte daar tot uw vertrek uit India. U hebt nooit een job uitgeoefend buiten het klooster. U bent evenmin gehuwd en hebt geen kinderen in India. Bij het verlaten van India in 2011 leefde u immers nog steeds als monnik.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.6, 9, 11) en neergelegde documenten, zo legde u een kopie neer van enkele bladzijden uit uw RC, dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat eraan uw RC onvoldoende rechten aan waren gekoppeld en u als Tibetaan in India geen gelijkwaardige status had als Indiërs. Zo werd er van u verwacht in India dat u smeergeld betaalde aan de politie bij een identiteitscontrole ook al beschikte u over een RC. U was het slachtoffer van andere pesterijen in India en moest eens een riksabestuurder meer geld betalen dan een gewone Indiër voor dezelfde rit. U heeft echter nergens in uw asielaanvraag aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U kende weliswaar eenmaal problemen met de lokale politionele overheden zo beweerde u wanneer u een binnenlandse reis naar Bodhgaya maakte, maar u verklaarde ook nooit te zijn aangehouden door de politie noch andere problemen te hebben gekend met de Indiase overheid India. Het feit dat u smeergeld diende te betalen aan de politie bij een identiteitscontrole is eerder te wijten aan het wangedrag van een corrupt overheidsapparaat in India, waar niet alleen Tibetanen het slachtoffer van zijn maar dat ook andere inwoners van India treft. Tijdens uw gehoor op het CGVS maakte u nergens melding van het hebben ondernomen van stappen tegen deze vorm van corruptie. De overige door u ingeroepen moeilijkheden in India beperkten zich tot het gegeven dat riksja bestuurders meer geld vragen voor een geleverde dienst aan Tibetanen dan aan gewone Indiërs. Opnieuw is dit het gevolg van een corrupt systeem eerder dan systematische persoonsgerichte vervolging. Nergens in uw asielaanvraag is er sprake dat pesterijen van Indiërs ten aanzien van u als Tibetaan een dermate ernstige vorm van discriminatie betreffen, dat het niveau van vervolging zou zijn bereikt. U geeft toe geen maatregelen te hebben genomen tegen bovenstaande moeilijkheden. U meende dat u niet kon rekenen op de steun van de Indiase overheid (zie gehoorverslag CGVS, p.10).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie p.7). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om

zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u nooit naar de Indiase ambassade te zijn toegestapt omdat u meende dat u uw bestemming bereikt had en het niet nodig was een nieuwe IC te bekomen. Dit is geen voldoende verschoningsgrond voor uw nalatig handelen, gelet op het internationaal karakter van dit document dat op de eerste plaats uw identiteit staft. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De overige door u neergelegde documenten, zijnde uw shenfenzheng (Chinese identiteitskaart), uw green book, een attest van het Office of the Reception Centre in Dharamsala, een attest van uw transfer naar het Sera klooster in Mysore, een attest van het Sermey Social Service Society en enkele foto's vermogen niet de beoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Immers tonen bovenstaande documenten uw Tibetaanse etnie, uw afkomst uit de Chinese Volksrepubliek, uw voormalig profiel als monnik en uw verblijf in India aan, dewelke niet ter discussie worden gebracht door het CGVS.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 36 stukken.

Verweerder voegt bij zijn nota vijf rapporten en een richtlijn van het UNHCR.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten met zijn originele IC, doch dit document na aankomst in Europa te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar' (gehoorverslag, p. 6 en 7). Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus

China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC en ook met dat document India had verlaten. De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "*geen garantie*" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering na aankomst in Europa zijn IC te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een "*informeel statuut*" betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen op het gehoor waarin hij zou hebben aangegeven "*problemen te hebben ondervonden bij het verlengen van zijn RC*". Verzoeker vestigt tot slot de aandacht op het feit dat er valse gegevens stonden op zijn RC, hetgeen opnieuw moet blijken uit zijn verklaringen op het gehoor.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC

steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *“alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar tegelijk gesteld dat *“De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsalah gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). In zoverre verzoeker verwijst naar zijn verklaringen aangaande de *“problemen”* die hij zou hebben ondervonden bij het verlengen van zijn RC, stelt de Raad na lectuur van de betreffende verklaringen vast dat deze problemen zich beperken tot het éénmalig betalen van smeergeld, zonder dat verzoeker hiertegen de hulp inriep van de CTA of hogere Indiase overheden (gehoorverslag p. 11). Uit die zelfde verklaringen blijkt verder dat verzoeker er sinds zijn aankomst in India in 1996 telkens in slaagde om zijn RC te laten verlengen. Daargelaten de geloofwaardigheid van het eenmalig betalen van smeergeld, blijkt uit dit ene feit niet dat verzoekers verblijfsrecht op enige wijze onderbroken zou zijn geweest, noch dat hij geen principieel recht had op verlenging daarvan. Wat betreft de valse gegevens op het RC waarvan verzoeker op het gehoor melding maakte, blijkt verder uit de informatie toegevoegd aan de verweernota dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 14-15). Verzoeker werd op het gehoor met deze mogelijkheid geconfronteerd, doch kon slechts bevestigen *“dat hij dat niet had gedaan”* (gehoorverslag p. 12).

Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie. Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend

over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat hij vernomen had dat er in België *"meer rechten zijn voor asielzoekers"* (gehoorverslag p. 9). Verzoeker maakte verder gewag van occasionele gevallen van economische discriminatie door Indiase staatsburgers, die aan Tibetanen meer geld vragen voor diensten dan voor Indiërs zelf (*ibid.* p. 10). Verzoeker vermeldde tot slot dat hij in april 2005 eens smeergeld heeft moeten betalen aan een politieagent bij een identiteitscontrole (*ibid.* p. 9). In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat hij in België meer rechten heeft dan in India, stelt de Raad na lectuur van het gehoorverslag vast dat verzoeker hiermee slechts doelt op de tijdelijke sociale rechten die verbonden zijn aan zijn statuut van asielzoeker: *"In België hebben we meer rechten, we krijgen busabonnement, voedsel, alles wordt voorzien. In India krijgen we niets"* (gehoorverslag p. 9). Uit dergelijke verklaring blijkt niet dat verzoeker in India vervolgd werd of er een reëel risico op ernstige schade liep, doch louter socio-economische redenen aanhaalt die vreemd zijn aan zowel aan de criteria voor de vluchtelingenstatus als voor de subsidiaire beschermingsstatus. Daarenboven blijkt uit de informatie toegevoegd aan de verweernota dat de legale verblijfsstatus waarvan verzoeker in India genoot hem de toegang verschafte tot de private Indiase arbeidsmarkt (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28), waardoor verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in India onvermijdelijk zou worden geconfronteerd met dermate penibele socio-economische omstandigheden dat deze zouden oplopen tot 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft het incident uit april 2005 waarbij verzoeker smeergeld diende te betalen aan de politie, stelt de Raad vast dat het een eenmalig incident betrof uit het verleden, waardoor het noch de actualiteit, noch de ernst bezit om als 'vervolging' of 'ernstige schade' in bovenvermelde zin in aanmerking genomen te worden. Wat betreft de duurdere taxiprijzen voor Tibetanen stelt de Raad vast dat dit occasionele vormen van economische discriminatie betreffen die voldoende zwaarwegend zijn om als 'vervolging' of 'ernstige schade' in aanmerking genomen te worden. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt verder dat de Tibetanen zich tegen gebeurlijke incidenten kunnen wapenen door beroep te doen op de bescherming die wordt aangereikt door de CTA alsook door het Indiase gerecht en politieapparaat (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor overigens dat hij geenszins moeite heeft gedaan om op enige wijze de bescherming van zijn eerste land van asiel in te roepen (gehoorverslag p. 10).

In zijn verzoekschrift vervolgt verzoeker met een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die hij als *"discriminerend"* omschrijft en waartoe hij ter staving een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin hij niet persoonlijk wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480), *quod non in casu*. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit die informatie blijkt immers dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"*, dat zij er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"*, terwijl er *"geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). De stukken die verzoeker als staving van de *"alomtegenwoordige discriminatie"* van Tibetanen in India voorlegt

kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Inzake de temporele toepassing van artikel 48/5, § 4

Afsluitend in de toelichting van zijn eerste middel meent verzoeker meent tot slot dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet op retroactieve wijze op zijn asielaanvraag werd toegepast. Verzoeker heeft immers reeds op 4 november 2011 asiel aangevraagd, zijnde voor de inwerkingtreding van voormeld artikel op 1 september 2013. Verzoeker wijst erop dat hij maar liefst bijna drie jaar heeft moeten wachten op zijn gehoor, en dit ondanks het feit dat zijn raadvrouw herhaaldelijk aandrang op fixatie van een gehoor (stuk 36). Verzoeker meent dat het toepassen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet op hangende asielaanvragen ingediend voor 1 september 2013 aldus aanleiding geeft tot willekeur, een schending van het gelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift van oordeel is dat het temporeel toepassingsgebied artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, dat werd ingevoerd door de wet van 8 mei 2013 en in werking trad op 1 september 2013, van die aard is dat het enkel gevolgen kan hebben voor de toekomst en bijgevolg niet kan worden toegepast op de asielaanvraag van verzoeker die dateert van 4 november 2011, stelt de Raad vast dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geen overgangsbepalingen voorziet voor zaken die reeds hangende zijn op het moment van haar inwerkingtreding. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708). Het doet dus niet ter zake dat de asielaanvraag van verzoeker dateert van vóór de inwerkingtreding van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, gelet op de onmiddellijke toepasselijkheid van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, waarbij die bepaling werd ingevoerd. Bijgevolg kon artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* wel degelijk worden toegepast.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER